

Un savant obosit de măsuța cu nisip

Sâmbătă, 7 noiembrie 2009

Gili Cârstea

Curierul Adventist publică, în numerele din septembrie și octombrie, o serie a fratelui Florin Lăiu, intitulată „Măsuța cu nisip.” Este, dacă îmi permiteți paralela, o resuscitare a conceptului „flanelografului,” prezentat de mine în cartea *Păcatul Cetății*, și care a fost puternic combătut de frații teologi membri ai Comisiei de analiză a acestei cărți, în urmă cu aproape 15 ani.

Fratele Lăiu încearcă să avertizeze frățietatea de riscurile enorme la care ne expunem atunci când nu înțelegem metaforele Scripturii sau ale Spiritului Profetic, și ne prindem orbește de jucăriile folosite la măsuța de nisip.

Nu știm dacă va reuși sau nu să convingă pe cineva, dar trebuie să recunoaștem că o face cât se poate de convingător și profesionist. În prima parte (publicată în numărul din septembrie), el demonstrează cu exemple inatacabile rolul didactic al viziunilor Scripturii, și consecințele tulburătoare ce decurg din încercarea de a „literaliza” și „dogmatiza” anumite elemente prezentate în acele viziuni.

El spune că imaginile din viziuni au sens doar dacă „le înțelegem rolul didactic, însă ar deveni ridicole și uneori absurde, dacă ar fi luate în sens literal.”

Și continuă în aceeași notă: „Limbajul viziunilor este un limbaj adesea copilăresc, tocmai pentru că el este intenționat să-i atragă pe oamenii simpli, pe copii și pe cei care sunt destul de inteligenți să se coboare la acest nivel pentru a primi adâncă înțelepciune a lui Dumnezeu. Acest limbaj aparent pueril este calculat să trezească, prin imaginație, gândirea cea mai profundă a celor care se apropie de viziuni descălțându-se de prejudecăți.”

Foarte frumos spus. Și adevărat. Istoria este martoră a tragediei milenare a poporului ales, în inabilitatea de a înțelege metaforele simple ale religiei încredințate lui. Au făcut din Sanctuar un obiect de cult, un ritual complicat și împovărat, fără să înțeleagă că el nu era decât o pildă, o parabolă despre realități extrem de profunde, și la care trebuiau să ajungă neapărat.

Vă amintiți graficul acestei tragedii? Îl reiau aici pe scurt.

Dumnezeu le-a dat măsura cu nisip a Sanctuarului ca să îi învețe scopul Său etern în creațiune. A trimis mesageri în fiecare generație, arătându-le că practica lor legată de Sanctuar este o scârbă greu de suportat. Nu au vrut să asculte.

A venit Cel care era întruchiparea perfectă a Sanctuarului, realizarea „în trup” a scopului lui Dumnezeu. Nu au vrut să înțeleagă.

A venit Ștefan, cu formula revoluționară din Isaia, că „Dumnezeu nu locuiește în case făcute de mâini omenești.” Au scrâșnit din dinți și l-au omorât, spunând prin asta că nu vor să renunțe la înțelegerea lor despre ce este și ce trebuie să fie Sanctuarul. Prin această decizie dramatică și-au sigilat destinul. Sfeșnicul a fost luat. Li s-a lăsat casa pustie.

Înțelegând această realitate tragică, fratele Lăiu aduce în discuție doctrina noastră despre Sanctuar, pe care o plasează tot la măsura de nisip, și nu ezită să recunoască faptul că, deși el a început să înțeleagă aceste lucruri cu treizeci de ani în urmă, a ținut teologia adventistă din România la măsura cu nisip în toată această lungă perioadă de timp. Iată motivele lui:

„Dar, deși soluția era atractivă și convingătoare, am respins-o, pentru că, la data aceea, nu aveam destulă experiență în citirea și interpretarea Bibliei și a scrierilor lui Ellen White. În plus, conștiința era hipersensibilă față de percepția colectivă, față de formularea istorică a doctrinei moștenite.”

Este încurajator să vedem cum un membru al academiei adventiste începe să înțeleagă, și să vorbească despre acest subiect esențial al teologiei adventiste. Prin urmare, atunci când căpătăm „destulă experiență” în citirea și interpretarea Bibliei și Spiritului Profetiei, imediat vedem semnificațiile metaforei care este „temelia și stâlpul central” al credinței noastre. Și începem să vorbim despre ea, când conștiința încetează să mai fie atât de sensibilă la „percepția colectivă” asupra doctrinei noastre fundamentale.

Concluzia nu poate scăpa nimănui, și este tulburătoare: Atâta timp cât ne lipsește experiența în citirea și interpretarea Scripturii, și suntem hipersensibili la percepția colectivă, vom rămâne la măsura de nisip și flanelograf, bucuroși că stăm tare la vechile hotare. Adică acolo unde se află savanții adventiști și marea majoritate a corpului pastoral din țara noastră.

Ne bucurăm totuși că, deși după treizeci de ani, fratele Lăiu și-a luat inima în dinți, a lăsat la o parte grija exagerată pentru percepția colectivă, și iese în fața bisericii cu avertizarea că, dincolo de metaforă, Sanctuarul ceresc este plin de semnificații profunde, care așteaptă interesul și dragostea noastră.

Curierul nu ne spune dacă acest serial va continua, sau se încheie cu partea a doua publicată în numărul din octombrie. Suntem curioși să vedem dacă autorul a descoperit, în sfârșit, formularea excepțională din DA 161, pe care până acum biserica pur și simplu nu a văzut-o, și, de asemenea, dacă înțelege că esența

doctrinei Sanctuarului este Nunta. Sperăm să nu mai fie nevoie de încă treizeci de ani pentru validarea teologiei simple a lui Ștefan, acea teologie care l-a născut pe apostolul Pavel.

Oricum, este un semn bun, dacă ne gândim că pentru o astfel de poziție *Curierul* mă anatemiza cu 15 ani în urmă, speriat că distrug doctrina Sanctuarului și duc poporul în rătăcire.

Nu ne facem iluzii că revista ar fi dispusă să-și revizuiască poziția. Ea publică seria fratelui Lăiu sub forța constrângătoare a evidenței, care nu mai poate fi ocolită mult timp fără să ne tragă pe aceeași linie moartă pe care stă garat, și ruginește, mărfarul iudaismului.

Și... cine știe? Poate chiar asistăm la nașterea unui Gamaliel modern la Cernica, un savant care chiar dacă nu este dispus să răstoarne radical teologia expirată a națiunii lui, cel puțin nu se așează în calea celor care apreciază lumina și pornesc pe calea nouă și vie deschisă de Omul Isus Hristos, în ultima încercare a guvernării divine de a aduce un popor la Nunta Mielului.

Dacă doctrina Sanctuarului nu produce Mireasa, soția Mirelui, ea nu este bună de nimic, și cu cât o evacuăm mai repede, cu atât mai bine pentru poporul lui Dumnezeu.

Dar așa ceva nu se va întâmpla, și nu pentru că suntem noi mai eroi decât alții, ci deoarece nu ne lasă Ioan, cu faimosul capitol 19 din revelația lui. Mărturia acelor puține cuvinte strigă la urechile noastre: Ori veniți la Nuntă, ori vi se va lua sfeșnicul; nu puteți continua să șchiopătați de ambele picioare la infinit. Nunta va avea loc, cu sau fără voi!

În fața acestei perspective glorioase, să ne întoarcem la o mai serioasă analiză a Scripturii și Spiritului Profeției, să dăm la o parte hipersensibilitatea față de percepția colectivă, grija exagerată față de somnul liniștit al fecioarelor, ca să putem pași, în sfârșit, „dincolo de perdea,” acolo unde omenescul și divinul se întâlnesc spre a nu se mai despărți niciodată.

Este miezul nopții, timpul potrivit să se audă „o strigare” care să ne ridice de la măsura cu nisip a învățăturilor începătoare ale lui Hristos. Mirele vine, și Se așteaptă să găsească o Mireasă matură, pregătită, căreia „i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.”

Totul este gata: Pofțiți la Nuntă!